

Передплата

на «РУСЛАНА» вноситься:

в Австрії:

на цілий рік . 10 зр. (20 кор.)
на пів року . 5 зр. (10 кор.)
на чверть року . 2:50 зр. (5 кор.)
на місяць . 85 кр. (1 к. 70 с.)

За границею:

на цілий рік . 16 рублів
або 36 франків
на пів року . 8 рублів
або 16 франків
Поодипоке число по 8 кр. ав.

РУСЛАН

«Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові по два рази на тиждень і руских сьвят о год. 6-їй пополудни.
Редакция, адміністрація і експедиція «Руслана» під ч. 9 ул. Колерника (Ліндога ч. 9.) Експедиція місцева в Агенції Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереження. — Реклямації неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звычайні приймають ся по ціні 10 кр. від стрічки, а в «Руслані» 20 кр. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 15 кр. від стрічки.

Коротко, але рішучо.

По річи пос. Василька в посольській палаті забрав під koniec дебати румунський посол Гормузакі (вислужений староста) слово будьто для фактичного спростованя деяких уступів з річи пос. Василька, а на ділі в тій ціли, щоби сказати, що Буковина є румунським краєм, та щоби стати в обороні Стірчи, председателя культурної ради на Буковині і виправдати пропінацийну панаму.

На се мнине спростоване бар. Гормузакого відповів також спростованем пос. Стефанович. Коротку, але рішучу его річ поміщаємо, бо она кидає вязанку сьвітла на національний шовінізм буковинських Румунів і ту моральну гниль, яка там розвела ся на поли економічнім. Пос. Стефанович вибраний з більшої посілости буковинської. В своїм часі знищив він своєю річию про господарку правительства релігійним буковинським фондом міністра рільництва з часів гр. Баденього, Ледебуря, висказавши непорадність і неточність правительственной адміністрації. Пос. Стефанович піддержує змаганя буковинських Русинів з всею щиростию, але і до Румунів відносить ся з повною об'єктивностию. Тим більшу вагу має его річ. Пос. Стефанович сказав:

Висока палато! Пану послови Гормузакому подобалась при нагоді фактичних спростовань промови посла Василька цілу більшість буковинського сойму представити коли не отверто, то бодай між рядками якої групи, що складає ся з самих карьеровичів, що тримають ся полів урядового сурдута.

Я не маю права в імени цілої соймової більшости відперти сей закид як найрішучійше, але роблю се тільки іменем національно-волоских консервативних влас-

тителів більшої посілости, що мене сюди вислали.

Мої високоповажані пани Волохи! Дайте собі се сказати: ми не боїмо ся вашої злости, ми не шукаємо вашого правительства. Але коли ми підпираємо змаганя Русинів, о скілько се можливо в краю, де та кож й Русини мешкають, то робимо се задля того, що се цілком упосліджений нарід. Ми жиємо між Русинами, ми жиємо їх працею і найменше, що они від нас можуть жадати, є, не робити нічого против їх народности.

Тому то, мої дуже поважані панове Волохи, ділаємо ми се не яко вороги Волохів, а лише яко приятелі справедливости і не дамо ся з сеї середньої дороги відвести ніякою обидою.

Прошу се прийняти до відомости. Що дотичить краєвої ради культурної, про котру говорив пан барон Гормузакі, то я примічаю, що се товариство своїй задачі ніколи не відповідало. Воно животіло житєм ефемерним, не збирало членські вкладки, не складало жадного справозданя, не скликало жадних загальних зборів цілих девять років. Щось подібного сему товариству нема в цілій Австрії. Сеї гадки про се товариство є навіть его власні приклонники. Бо я сам вніс в соїмі внесене й заступав се, щоби оснувати на Буковині краєву раду культурну, а партия пана барона Гормузакого підпирала се внесене й витала его з радостію. Ваша партия отже зі мною тої самої гадки, коли хотіли краєви дати краєву раду культурну, що нам може й на слідуєчій сесії соймовій вдасть ся.

Відносно справ пропінацийних я в рамках фактичного спростованя не є в стані обширнійше говорити. Однак я прошу прийняти отсе до відомости. В отвертім, цілим іменем підписанім письмі означив пан рикар де Василько, ще заки він належав до сеї палати, в часописи «Vukowiner Nach-

richten» події, які стались при нагоді ви наймлення одной великої пропінацийі на Буковині, яко некоректні. Я вибираю найневиннійше слово.

Дійсно є, що на слідуєчій засіданю систовано се рішенє, котре тоді перейшло і що тимчасом заключений контракт, що однак не був формально виповнений нота рияльний акт, є нині предметом спору при сучаскнім суді. Чи ся справа пішла правильно, чи ні, нехай розсудить суд і в сім напрямі я, розумієсь, не хочу судови переходити дороги. Се хотів я сказати до фактичного спростованя.

Що відносить ся до характеру краю, то я не хочу туда запускатись, бо мені Волохи й Русини цілком рівновартні елементи. Однак я-б все таки запротестував, щоби вичитувано з поживтїлих паперів уступи, котрі мають представляти характер краю.

Ми під трома краєвими президентами перебули три списи людности. Прошу собі взяти статистику тих списів у руки, а тоді зможете собі представити, чи сей край волоский, чи руский, чи то, що він дійсно є, край з мішаним населенем. Сим кінчу.

Політичний устрій Фінляндії.

(Конець).

Нарешті торік 3. лютого з'явив ся новий закон про те, як повинні складатись, обраджува тись і публікуватись закони, котрі видають ся задля держави, включаючи й Велике Князівство Фінляндське. Сим законом цілий ряд законодавчих питань вийнято з того порядку, в якім до сеї пори видавались закони Князівства. Попередній порядок видання законів для Фінляндії зостаєть ся тільки для законів виключно належачих до потреб Фінляндського края. Задля предметів загально-державного законодавства новий закон утворив особистий порядок. Які-ж діла належать до загально-державного

ГЕНРИК ІБЗЕН.

Як ми мертві воскреснемо.

(Далі).

ПРОФЕСОР РУБЕК

тим самим голосом.

Ах, ні, моя любя Майо. По правді я мав лише один-одинокий модель. Один-одинокий — до всього, що я сотворив.

УПРАВИТЕЛЬ

що відвернув ся і дивив ся на ліво.

Так, на жаль мушу попрощати тепер панства. Бо стріча з тим добродійом, що його там бачу, не належить до найприємнійших. Особливо в живочім товаристві.

ПРОФЕСОР РУБЕК

дивить ся також на ліво.

Ви говорите про того стрільця, що йде там? Хто се такий?

УПРАВИТЕЛЬ.

Дідич Ульфгайм —

ПРОФЕСОР РУБЕК.

Так, дідич Ульфгайм.

УПРАВИТЕЛЬ.

— Медведюк, як його називають.

ПРОФЕСОР РУБЕК.

Знаю його.

УПРАВИТЕЛЬ.

Ба, хто-ж його не знає?

ПРОФЕСОР РУБЕК.

Зрештою дуже мало. Чи він заслаб нарешті також?

УПРАВИТЕЛЬ.

Ні, якось на причуд досі ще ні. Заходить сюди лише раз у рік, — коли йде в гори на польованє.

Спрямовуєть ся до готелю.

ГОЛОС УЛЬФГАЙМА

із за парку.

Підождіть по хвилину! Підождіть по до сто чортів! Чого тікаєте вічно передімною?

УПРАВИТЕЛЬ

лишаєть ся.

Алеж я не тікаю, пане дідичу.

Дідич Ульфгайм входить з лівого боку, за ним веде слуга банду псів до польованя. Ульфгайм загорнений в стрілецький стрій, у високих чоботах і пільчовім капелюсі з пером. Є се жуда, струнка,

жиласта постать із розбуреною чуприною і боро дою; гворить голосно; непевного на око віку, але вже немолодий.

УЛЬФГАЙМ

йде прямо до управителя.

Чи се так приймаєть ся гостей? Що? Хо ваєте хвіст поміж ноги і тікаєте, якби за вами чорт гонив.

УПРАВИТЕЛЬ

спокійно, не відповідаючи на його слова.

Чи дідич приїхав парохомом?

УЛЬФГАЙМ

бурмотить.

Я не мав чести бачити парохода.

Береть ся по під боки.

Не знаєте, що я їзджу на своїй бричці?

До парубка.

Запікуй ся Ляреє своїми товаришами. Але уважай по, аби не пообжирали ся. Сьвіжі кости, лише аби не було на них дуже багато мяса, розумів! І то спре мусить бути, аби ще кров курила ся. А потім напакуй і свій живіт.

Робить крок до нього.

Так, — а тепер забирай ся до чорта!

(Далі буде).

законодавства, закон 3. лютого ясно не показує. Указане таких діл приставляється цареві кожний раз, «коли потрібно буде або витворити нові постанови, або змінити або поповнити (§ 1). Разом з сим, на основі § 2 закону 3. лютого, новий порядок видання законів існує як для законів, котрі існують в державі з включенням і Фінляндії, так і для законів, котрі існують тільки в Фінляндії, коли вони доторкають ся загально-державних справ, або звязані з законодавством держави. При такій загальності закону 3. лютого область його може бути й дуже широкою і відносно обмеженою, зменьшуючи згідно з сим і сферу самостійної компетенції фінляндських законодавчих інституцій. В тих ділах, котрі будуть віднесені до предметів загально-державного законодавства, участь фінляндського сойма ограничається тільки порадничою ролюю.

Коли в Фінляндії одержав ся маніфест 15 лютого, сенат зібрав ся в повнім своїм складі задля обговорення питання про його опубліковане. Більшість голосів постановила надрукувати маніфест і нове законоположеніє в офіціальних виданнях. Скоро після сього сенат ще раз зібрав ся 8/20 лютого і постановив подати цареві петицію з приводу згаданих законодавчих актів, 9 й 10 лютого в Петербург виїхали з Гальсінгфорса прокурор фінляндського сената Седергельм і віцепрезидент Пудер, туди-ж поїхали лянд-маршал сойма фон Троль і тальмани станів: єпископ Йогансон, директор банку Куртен і крестянин Вярри; вони повинні були представити петицію від сената. Ся петиція Фінів починається викладом історії фінських інституцій, утворених царями Олександром I і II. Далі говорить ся, що позаяк законні проєкти військової повинности і виданя законів противні основним законам краю, то фінський нарід бачить в них утиски своєї конституції. Свою петицію сенат кінчає такими просьбами: щоб цар заявив, що проєктом виданя законів не має він заміру ограничити конституційні права Фінів, і щоб він доручив знавцям як з російського, так і фінляндського боку виробити проєкта виконаня законів по ділам, котрі доторкають ся і Росії й Фінляндії. Але петиція ся не мала ніяких наслідків і сама депутація не була прийнята в Петербурзі. Після сього знову була послана в Петербург людна депутація від суспільств Фінляндії. В склад депутації входило 400 крестян і більше 150 інтелігенції. Серед останніх — пастори, шляхтичі, поміщики, купці й горожани. Кожне суспільство Фінляндії має в складі депутації по одному виборному. Серед крестян більшість старих. Молодих зовсім нема серед депутатів. На стації фінляндської залізниці депутацію стріли земляки, котрі жили в Петербурзі й показали для них квартири. 5 марта 12 представителів ріжних станів сеї депутації явились в фінляндський сенат-секретаріат до генерала Прокопе, просячи, щоб він поміг їм. Але Прокопе відповів депутатам, що кожна депутація повинна поперед попросити через генерал-губернатора Фінляндії дозволу, а позаяк ся депутація приїхала в Петербург без відома генерал-губернатора, то Прокопе їх ходатайство відхилив. Депутація розїхалась, не здобувши нічого.

Скликаний в Гельсінгфорсі надзвичайний сойм на 14. січня 1899 р. задля обговорення законопроектів військової повинности і виданя законів загальних для Росії й Великого Князівства, постановив 17. травня того-ж року, рішене котрого можна висловити так: Позаяк законопроекти зміни військового закона і порадна виданя законів, котрі доторкають ся до Великого князівства Фінляндського й Росії, противні основним законам краю, котрі можуть бути змінені тільки по згоді царя з соймом, то попередний закон військової повинности 1878 р. і порядок виданя законів загальних продовжує своє існуванє, поки не будуть вироблені нові закони, згідно з основними законами фінляндської конституції.¹⁾

Не звертаючи уваги на такий отвертий вирраз Фінами своєї гадки що-до законопроектів, цар в лютім сього року видав рескрипт фінляндському генерал-губернатору. В сьому рескрипті цар виявляє свою надію, що генерал-

губернатор «настойчивимъ образомъ дѣйствию» утвердить в умах Фінів гадку про потребу введеня сих законів.¹⁾

Чим виявить ся генеральский «настойчивый образ дѣйствию», — ще не відомо.

Г. Н.

Ческо-німецка конференция

— на разі покінчена. Вчєра, в пятницу відбулось послїдне пленарне засїданє. Хотя наради держать ся в тайнї, то прецїнь виявило ся, що обї стороны охотнї до переговорів і радї би довести діло до доброго кінця. 20 марта вручив др. Кербер д-рови Енгльови і Функому зовсім довірочно «основний начерк» до управльненя урядового языка для внутрішної і вїшної служби державних властей. Члени конференції відбули над сим «начерком» окремі наради, а коли опять зїшлись, заявив др. Енгель, що Чехи заким би могли приступити до розправ над предложєнем правительства, мусять передовсім знати, чи правительство в чисто-чєских округах думає завести урядовий чєский язык у внутрішній службї? Праде заявив відтак в імени Нїмцїв, що они принципиально не противні сєму жаданю Чєхїв, але оно може доконати ся лише дорогою законодавства державного і в звязї з другими спірними справами. В широкїй дискусїї, що вивязалась на сю тему, забирали голос майже всі члени комісії, а др. Кербер заявив, що він радо вволить волю Чєхїв, наколи противна сторона на се згодить ся. Для розбору «основного начерку» вибрано відтак окремиї субкомїтет, але сей мабуть не упорав ся вже з своєю задачею, так, що на разї конференция буде закрыта. Можна однакож припускати, що дальші переговори в справї угоди чєско-німецкої будуть продовжати ся в Празї в часї зїмових засїдань, та що також і на Моравї угодова анкета розпїчне свої дальші роботи. Відєньскї днєвники, згадуючи про хїд нарад конференції, вдоволенї з єї вислїдів, хоч доси нема ще позитивних успїхів. Додамо, що на повнім засїданю в пятницу зложив гр. Пильфї в імени Чєхїв декларацію, в котрій заявив, що Чехи як доси, так і на будучє стоять на становиску рівноправности і рівновартности обох красних языків, що домагають ся прискорєня угодової акції та що в других справах лишают ся зовсім свободну руку. Декларация ся має вагу. Она виявляє плян Чєхїв на будучє. Чехи домагають ся іменно заведеня чєскої урядової мови в чєских областях без всякої рекомпєнзати, се значить ся, що они не зобовязують ся за се уступство подати Нїмцям такі уступства, як подїл краю на національні округи, подїл сойму на національні курїї і т. д. Се становище Чєхїв мабуть нанєсе правительству ще багато хлопотів.

Д о п и с ь.

3 Одессі.

(Як нарід читає Гоголя).

В «Одєсск. Обществї любителей наук, литературы и искусства» А. А. Левитский читав цікавий реферат, присвячений питаню, як в народній школі і взагалї сїльскїй нарід читає твори Гоголя. Автор, бувши сам два роки учителем земскої школи в Полтавщинї, зробив кілька проб популяризації творів Гоголя поміж місцевою людностю. Сїльска публіка — ученики школи, письменна молодїж і старші селяни проявили при читаню стїльки артистичного чутя, стїлько розумїня, підхоплювати головний мотив твору, що всі сумнїви учителя, які він мав перед тим, показали ся марними.

Фантастичні повїсти з українського побуту, на перекїр розповсюдженїй думцї, не лише не викликали яких небудь забобонів, але навпаки дали повід до розмов, що підїймали на глум місцевї забобони. Читачї звернули бачність на се, що в повїстях свїдками всяких небелиць являють ся по найбільшїй частї люди, або наївнї або дурноватї, або лянї та заляканї. Автор повїстий артистичним чутєм глибоко підхопив ту сторону народного житя, яка лучить ся з витворєнем народно-поетичних вірувань, він розкрив нам психологію сих вірувань, зробив се в такїй високо-артистичній формї, так правдиво і ви-

найшов для того такий відповідний тон, що читач або слухач, як показують факти, мимохіть приходять до зрозумїня реальної підкладки своєї помилки.

Повість «Тарас Бульба» деякими своїми сторонами (суворний характер доби, воєнні жорстокости, сцени релїгїйного і національного фанатизму) може здавати ся невідповідною з педагогїчного погляду. Але безпосередне артистичне чутє до тих місць, що прямо відносять ся до ідеї твору і на які потїм автор зуживає більше артистичних красок, доводить сїльску публіку, що почувла сю повість, до самого вірного зрозумїня личности героя. Певно, що Гоголь не мав наміру зобразити Тараса як національного і релїгїйного фанатика. Але без демократизму, без горячого заїнтересованя чужими справами, Тарас не був би Тарасом. Се гарно зрозумїли слухачї, як видно було з їх замїток.

Не безуспїшними показали ся змаганя познакомити нарід з такими творами Гоголя, як «Мертві душі», «Старосвїтскї поміщики», «Плащ» (шинель). Лїпше зрозумїне сих творів показали слухачї вечїрних, повторительних курсів, що скінчили школу.

«Рєвізор» звернув бачність читачів на подїї місцевого суспїльного житя, сїльського і волостного. В «Мертвих душах» найсильнїше вражїне викликали пригоди Чичикова, особливо єго побут в школі, відтак фігура Плюшкина. З приводу «Старосвїтских поміщиків» пішла розмова про ширину і вузькість людских інтересів. Доля Акакія Акакієвича нагадує читателям їх власне, таке бїдолашне що-до духовних відносин житє. Таким способом ще раз потверджує ся се поміченє, що свої клясики — се найздоровшїй корм для народу. Лише они викликають богату асоціацію ідей, виробляють свїдомо відносини до житя, а головно — пробуджують змаганя до висших ідеалів. З того видно, що популяризация взїрцевик творів письменства являє ся вдячною роботою для нашої інтелігенції.²⁾

З полїтичного поля.

З Пєшту вїстять, що сими днями вернув мучаківскїй рускїй владика, Фїрцак, з Риму, куди їздив на чолї угорско-русских пїтників з прозьбою до папи, щоби в єго єпархїї заведено замїсть славянської мадарску лїтургію! Єп. Фїрцак був по поворотї з Риму у примаса угорско-го Васарого і здав єму справу з своїх заходів в Ватиканї. Чи осягнув децо сей владика-мадарон? можна сумнївати ся. Рим мабуть добре знає, що мадарскїй язык не дорїє ще до того, щоби надавав ся до богослужєня. Був би се прецедєнс досить небезпечний у східній церкві. Нам соромно згадувати, що взагалї найшов ся на Руси владика, котрий важив ся таке предложєнє повезти до Риму. Сподїємось, що Рим рішучо відкине сю мадарску забаганку, та що наслідник теперїшного мїністра віроїсповідань п. Влясїча — котрий лежить недужий в Меранї — не схоче вносити нового роздору до рускої церкви на Угорщинї.

З Триєсту доносять, що там на днях відбула ся конференция між італїянськими а хорватскими соймовими послами, щоби уложити якийсь modus vivendi в соймі. Як звїсно, то шовїнізм Італїянцїв був причиною наглого закрытя тамошного сойму. Хорватскї послї предложили свої услїва, котрі подав відтак до відомости італїянському клубови маршалок сойму, Кампїтеллі. Головно розходить ся о припущєнє хорватскої мови до соймових розправ.

Пєштєнскїй сойм рішив вчєра приступити до вибору нової квотової депутації. Притїм заявив, прєзїтєнт кабінєту Сель, що австрїйскїй парламент мабуть уповномочить давню свою депутацію до нових переговорів в справї квоти.

Деякі пєштєнскї днєвники принесли вїсть, що спїльнї делегації мали би зїбрати ся вже 28. цвїтня. Вїсть ся неїмовїрна.

З Софїї пишуть, що кн. Фердинанд опять носить ся з гадкою вїнчати себе королївскою короною, та що за корону рад би навіть відступити Росїї цїстань Бургас над Чорним морєм.

¹⁾ Чи не годило-б ся і «Просвїтї» звернути бїльше уваги на розповсюдженє взїрцевик творів українсько-русских письменників між народом? *Ред.*

¹⁾ Сынъ Отечества. 1899 г. N. 193.

¹⁾ Киевское слово. 1900 г. N. 4336.

Ізза віна.

Федір сів собі на лавці тай призадумав ся.

Кожний парубок зловив свою чорнобривку — водить нею у танці то сюди, то туди... то ущипне її — засьміють ся... то знов скаже їй яке чемне слово — вона засоромить ся, заткає йому кулаком губу, відверне голову, часом і крикне «ти який-такий», та в душі ніби медом помастив... серце затіючить ся як зловлена в сілці пташка.

Та Федір один не має тут ніякої чорнобривки — він ще досі не заглядав за дівчатами, бо куда було її вести, коли не мав своєї хати!... Він вподобав би не одну — та май ся засватана, до сеї заходить той, до сеї той...

Нараз якийсь старик крикнув Федорови над вухом:

— Чому май, Федоре, не береш в танець Параски?... Ади стоїть онтам та не гуляє!...

Федір глянув на вказане місце та став добру хвилину вдивляти ся в дівчину, що сиділа в противнім кінці.

Параска?... та вони знають ся від малого — любили ся іще дїть-

ми, пасли враз маржину, клали ватру, вигукували коломиїок...

Полягають було на сонці та ще й коло ватри — він грає на сопівці — вона сьпіває, то знов толочать ся одно по-однім, то перегажують ся.

Параска пішла з лїтами на службу — його взяли до війська — забули про себе. — Кілько то гарних дівчат він бачив за той час!... Кілько то обдурив він їх!... А женихати ся?... Хиба-ж здурів він брати міську на село та ще й в гори — де господарка вимагає такого труду, такої праці, такого знання річи.

Він бачив якось Параску в будень — та не доглядів на нїї ніякої краси, навіть її карі очі не горіли таким блеском — та нині, коли вона вимпала ся в бураках, закосичила ся зілєм та стяжками, стала червена, мов рожка що іно розцвила ся, її очі так і палали вогнем. Так що-ж!... Небогацька вона донька так і женихів немає!

Федір прискочив до неї — обіймив в поясі — усьміхнув ся...

І Параска всьміхнула ся соромлячись, та ся усьмішка надала їй такої краси, такого чару, що Федір повеселїйшав — він неначе рішив ся на якесь діло.

Пішли в танець.

— Чи тебе ве сватали Параню? — питає її Федір в танці.

Вона мовчить та лиш головою метнула в ліво та доторкнула ся волосєм його лица.

Він поцілував її...

Спаленїла та гнеть прийшла до рівноваги.

Гуляють далі.

— І тобі так мило дївувати?...

— То возьми мене!...

— Не знаю!...

— Ну, то чого питаєш ся якоїсь?...

Гуляють в мовчаню.

— А як би взяв таки?...

— А як я не підучу?...

Засьміяла ся та показала два ряди біло жовтих зубів.

— Твій тато дома?

— А тобі нащо?...

— Треба!...

— Не скажу!...

— Ти у ксьондза?...

— Ая!...

Музики утихли.

Параска метнула ся в гурток дівчат — Федір постояв хвилину на місці — та, коли парубки почали вигадувати дівчатам та підходити до них, пішов і він до Параски.

Ущипнув її.

Вона крикнула, оглянула ся та вдарила Федора по руці.

Подруги засьміяли ся.

Вона сама засоромила ся та та втікла в другий кут — Федір за нею.

— Я заходить му до тебе Параню вечорами. Вийдеш?

Глянула на нього довгим молячим поглядом. Почала мняти у руках кінці запаски...

Порозуміли ся.

Заграли музики.

Вони знов гуляють.

— Ти боїш ся, аби я тебе не звів?...

Вона похнюпила голову в землю та мовчить.

По хвилі:

— В неділю зашлю сватів!...

Її очі заіскрили ся щастем. — Глянула на нього та зараз відвернула ся. З лица щезла радість та лиш палахкотить на ньому вогонь. Вона притулила ся сильно до Федора.

Федір упросив Михайла та Олексу, аби засватали йому Параску.

Якось в неділю по службі сїв Марко Хмелюк обідати з своєю жінкою Катрею.

(Далі буде).

ПЛАШІВСКА

парова фабрика дахівок і цегол

Стоваришене зареєстр. з ограниченою порукою,

Бюро в Кракові, ул. св. Гертруди ч. 8 поручає:

дахівки подвійні вальцьовані — системи вінербергської — барви червоної або чорної;

рурки дренаві різної величини.

Доставу дахівок обіймає для вигоди П. Т. разом з критєм.

Цінники і прїбки висилає даром

Упрашає о численні замовленя

Заряд.

— РІК ЗАСНОВАНЯ 1892. —

Товариство взаїмних обезпечень „ДНІСТЕРЪ”

перше і одинокє руске Товариство асекураційне, припоручене Веч. Духовенъству і всім вірним Впреосв. Митроп. і Преосв. Еп. Ординариятам всіх трех епархій, обезпечає будинки, урядженє домашнє, скот, господарскі знаряди, збіже в зерні і соломі, сіно в стогах і будинках против шкід огневих.

Став фондів гваранційних з днем 31-го грудня 1899 вносить:

Фонд резервовий	245.814 кор.	52 сот.	} 486.145 кор. 92 сот.
Резерва премій	148.480	— ”	
” спеціальна	1.684	80 ”	
Фонд основний	72.000	— ”	
” емеритальний	18.166	60 ”	

Тарифи «Дністра» дуже умірковані, услівя обезпечень користи, а шкоди ліквідують ся безпроволочно. До кінця 1899 року вносили виплачені шкоди 1,669,565 кор. 38 сот. Поліси «Дністра» приймає Банк красвий при позичках гіпотечних.

На жите можна обезпечитись через «Дністеръ» в Товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає найкористивїшї услівя, представляє своїми фондами найбільшу гваранцію і видає поліси і квїти в рускїм язиці.

Зголошена о удїленє агенцій в окрестностях де нема близько агентів «Дністра», приймає ся.

«Дністеръ» виплатив агентам по конець 1899 р. провїзїи 216.714 корон.

Львїв, ринок ч 10. (дім «Просвьїти»)

Артистичне заведєнє ритовниче малярства и відливаня, таблиць, вирїб печаток кавчукових і великих кавчукових друкарень

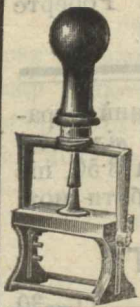
Генрик Шапіра

Львїв, ул. Коперника ч. 3 (побіч антики Вл. Миколяша).

Виконує дуже красно всілякі роботи, а іменно: печатки кавчукові і металеві для громад і урядів парохіяльних. Шильди мальовані на шклї, деревї, блясї та полотні. Всїлякі лякерования, позолочуваня хрестів. Таблицї і шильди лянї з різних металів, таблицї нагробні і назви улиць, числа на доми.

Гравури на металю та дорогих камїнях, печатки, штанци, відзнаки, букви, монограми, герби і гузики до упряжи та ліберїї. Марки печатковї, бляшки пшунт. для броварів. Нумератори і стемплї на датум. Обцяги до пльомб, шабьони. Краска до печаток та хемїчна краска до білизни.

Цінники даром і франко.

Важне для всіх!

На- **КАЛЬОШІ** найгірше знищені
правляє **КАЛЬОШІ** як також мужеску, дамску і діточу обуву.

Чоботи для духовенства по як найприступнїйших цінах

З провінцій вистанє старий оказ на міру.

ЛЕВ НОВОСАД, Львїв, ул. Крута 7.